

Der er med svaret åbnet for, at man f. eks. med henvisning til statens sikkerhed godt kan lave sikkerhedskontrol!

Dertil kommer, at man ikke kan afvise, at de retssikkerhedsmæssige (politiske) vanskeligheder med at lave personundersøgelser vil betyde, at *en række oplysninger*, som man med større eller mindre begrundelse vil kalde »af betydning for statens sikkerhed« *holdes uden for produktregistret*. Dette er naturligvis helt uacceptabelt ud fra miljø- og arbejdsmiljøhensyn.

For VS er det ligegyldigt, om man kan påberåbe sig interesser som statens sikkerhed. For os er det liv og velfærd, som er afgørende. Og vi kan under ingen omstændigheder acceptere, at politiet og arbejdstilsynet skal have mulighed for at lave en politisk sortering af produktregistrets medarbejdere. Vi forstår industriens interesse i at få tandløse og systemtilpassede teknokrater – og vi afviser den. Vi vil tværtimod slås for, at registret bruges effektivt og uden underdanig hensyntagen til industriens profitinteresser – bruges til at beskytte miljø og arbejdsmiljø.

Dertil kommer, at det for os – og formentlig for langt flere – må være helt uacceptabelt at indføre politistatsmetoder som dem, Erik Andersen foreslår.

Det er galt nok i forvejen. Og nu foreslås det altså, at man på et helt nyt område skal til at gennemføre en politisk registrering af offentligt ansatte – en registrering og efterforskning, som er utålelig for den enkelte, og som vil have vidtgående konsekvenser i retning af at bremse almindelig politisk virksomhed, deltagelse i den offentlige

debat og generelt intimidere offentligt ansatte.

Når det er nødvendigt at stille et forslag til folketingsbeslutning, så er det, fordi det *tilsyneladende ikke er en rygmarsvreaktion for den socialdemokratiske regering at tage afstand fra en sådan antidemokratisk udvikling*.

VS har forfulgt sagen i flere spørgsmål til miljøministeren. Og selv om ministeren har udtalt, at han ikke umiddelbart kunne se behovet for en sikkerhedskontrol af de ansatte, så har *han ikke villet tage afstand fra forslaget*.

Af svaret på spørgsmål 1511 (Folketingstidende 1980–81, forhandlingerne sp. 13592) fremgår det, at »direktøren for arbejdstilsynet efter forhandling med direktøren for miljøstyrelsen skal udarbejde et internt sikkerhedsreglement for fællesregistret samt et sikkerhedsreglement for brugere. . . .«

»at vedkommende myndighed (bruger) udpeger de personer, som skal have direkte adgang til registret«, og »at direktøren for arbejdstilsynet skal tiltræde indstillingen.«

Vi vil faktisk meget nødig leve under et system, hvor en person som Erik Andersen får sådanne beføjelser. Naivt har vi forestillet os, at også mange socialdemokrater var betænkelige ved noget sådant.

Ikke desto mindre fremgår det af samme svar, at arbejdsministeren allerede har underskrevet den bekendtgørelse (arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 466 af 14. september 1981 om registret for stoffer og materialer), som giver Erik Andersen beføjelser til at lave sikkerhedsreglementer og til at godkende, hvem der får adgang til registret.

Det er simpelt hen en skandale.